

GÜNEYDOĞU ANADOLU BÖLGESİ'NDE TARİHİ TÜRKÇE YER ADLARINDA MEYDANA GELEN DEĞİŞMELERE BAZI ÖRNEKLER

Mehmet Salih ERPOLAT*

Giriş

Yer adları öteden beri çeşitli disiplinler arasında ele alınan, ilgi duyulan konulardan biridir. Bu bakımdan bir çok araştırmalara konu olmuş ve daha da olacaktır. Yer adları zamanın, şartların ve tarihî olayların akışından etkilendiği için, değişime uğramaları kaçınılmazdır.

Devletlerin sınırlarının değişmesine bağlı olarak meydana gelen insan göçü dalgaları, insanların yer değiştirmesinin yanında köy, mezra, kasaba şehir ve hatta büyük coğrafya parçalarının adlarının zaman içinde değişmesine yol açmaktadır. (Mesela Anadolu ve Suriye'ye XII. yüzyılda Türkiye denilmesi gibi.) Toplulukların ekonomik, idarî sebeplerden, bir tabii felaket (veba, deprem, sel, kuraklık, kıtlık) sonucu ya da daha iyi bir gelecek için yurtlarını terk etmeleri, yerlerine başka toplulukların gelip yerleşmeleri durumu da yer adlarının değişmesi üzerinde etkili olabilmektedir. Nitekim sonu viran, ören, harabe ile biten bütün yerler, aslında daha önce başkaların şenelttiği yerlerdir.

Bu bildiri ile amacımız yer adlarında meydana gelen değişme ve gelişmelerin sebeplerini bir bir ortaya çıkarmak değildir. Burada, XVI. yüzyılda Diyarbakir Beylerbeyliği'ne bağlı sancaklarda mevcut olan bazı Türkçe yer adlarının günümüzde halk ağzında uğramış oldukları büyük değişimden dolayı Türkçe özelliklerini yitirme durumu ile karşı karşıya olduğuna dikkat çekmek ve bu hususun, tarih, kültür ve hatta siyaset bakımından önemli olduğunu vurgulamaktır.

Bu bildiriye konu olan yer adları, Diyarbakir Beylerbeyliği'ne ait, XVI. yüzyılda tutulan tahrir defterlerindeki kayıtlarda bulunan Türkçe yer adlarından bazılarının, günümüzde halk ağzında nasıl bir değişime uğradıklarını karşılaştırarak açıklamaya çalışılacaktır. Burada 36 yer adı üzerinde durulacaktır. Bu bizim şimdilik tespit ettiğimiz sayıdır. Diyarbakir Beylerbeyliği'nin geniş sınırları düşünüldüğünde ve alanının tamamında yapılacak bir saha araştırmasında bu sayının daha çok artacağı muhakkaktır. Bu bildiride yer alan adlar, coğrafyasını nispeten bildiğimiz Ergani, Siverek, Çermik ve Amid sancaklarına bağlı yer adlarıdır. XVI. yüzyılda Türkçe yer adlarının yoğun olarak bulunduğu Ruha (Şanlıurfa), Mardin ve Amid sancaklarındaki günümüz idarî taksimatta adlarına rastlanılmayan XVI. yüzyıla ait Türkçe adların yapılacak takip sonucunda, hiç değilse, hatırı sayılır kısmının tespiti mümkün olacaktır.

Ülkemizde yer adları hususunda, şimdiye kadar yapılan çalışmalar, daha çok Anadolu'da Türk ve Oğuz¹ boy adlarının varlığına dikkat çekmek, Anadolu'daki yer adlarının kökenlerinin Antik² çağ ya da Bizans'a³ dayandırmak, yer adlarının dil, kültür ve tarih

* Yard. Doç. Dr. Dicle Üniversitesi Fen-Edebiyat Fakültesi Tarih Bölümü, msaliherpolat@hotmail.com.

¹ H. NİHAL (ATSIZ), AHMET NACI, "Anadolu'da Türklere Ait Yer İsimleri", S. 2 1926 (1928), s. 243-259; Faruk SÜMER, Oğuzlar (Türkmenler) Tarihleri Boy Teşkilatı Destanları, İstanbul 1992, s. 305-326.

² Bilge UMAR, Türkiye'deki Tarihsel Yer Adları, İstanbul 1993.

³ Paul WITTEK, "Bizanslılardan Türklere Geçen Yer Adları, Selçuklu Araştırmaları Dergisi I (1969), Ankara 1970, s. 193-243.

bakımından önemine⁴ vurgu yapmak ya da Osmanlı coğrafyası ile ilgili tarihi coğrafya eserlerinde⁵ yer alan büyük idari merkezlerin adlarını içermekten öteye gitmemiştir.

Türkiye’de son yıllarda açılan üniversite sayısının artmasına bağlı olarak Osmanlı Sancakları üzerinde yapılan araştırmalar tarihi coğrafya bakımından eşsiz bilgiler sunmaktadır. Bu çalışmaların esas amacı; yer adlarını incelemek olmadığı için burada o dönemin mahalle, köy ve mezra isimlerinin sadece listeleri verilmekle yetinilmiştir. Bu adlara ilişkin ciddi bir uğraş verilmemiştir. Oysa gelişmiş birçok ülkede yer adları çalışmalarının çok eski tarihlere dayandığı ülkenin kent, kasaba, köylerinin hatta mahallelerinin, cadde, sokak ve meydanlarının adları üzerinde ciddi incelemeler yapılarak bu adlardaki değişme ve gelişmeler tarih kaynaklarından izlenerek ortaya konulduğu⁶ bilinmektedir. İşte bu çalışma ile, Diyarbakir Vilayet’inde, halk arasında adları aslından uzak bir şekilde telaffuz edilen yer adlarından bazılarını belirleyerek bunları bir nevi unutulmaktan kurtarmak ve asıllarının ne olduğu göstermiş olacağız.

Diyarbakir Beylerbeyi Yer Adlarında Görülen Değişmelerin Özellikleri

Diyarbakir Beylerbeyliği’ndeki yer adlarının değişmesinde göze çarpan 3 önemli husus vardır. Bunlar:

1- Türkçe Yer Adlarının Mahallileşmesi

XVI.yüzyıl başlarında tutulan tahrir defterlerinde mahalli (Kürtçe-Zazaca) dilde yer adlarına tesadüf edilmemektedir. XVI. yüzyıl başlarından itibaren bazı yerler için iki adın beraber kullanıldığı görülmektedir. Bunlardan ilkinin eski Türkçe ad, diğerinin aynı anlama gelen Kürtçe yeni bir ad olduğuna şahit olunmaktadır. Mesela Tercil Sancağından Balıklı Pınar nam-ı diğer (nd.) Masiyan, Siverek Sancağı’ndaki Karaviran nd. Harabreş, Mardin Sancağı’ndaki Karacaviran nd. Hirbereş gibi misallerde geçen ikinci adların manası, köyün adında yer alan ilk kelimeyle aynıdır. Bu husus yer adlarının değişmesinde, nüfusun konuştuğu dilin ne denli etkili olduğunu göstermesi bakımından önemlidir.

XVI. yüzyılda Amid Sancağı’na bağlı olan Göksu Nahiyesi’ne ismini vermiş olan Göksu Çayı* için günümüzde yaygın olarak “Çem-ı Reş” adı kullanılmaktadır. Çem-ı Reş ise “Karaçay” anlamına gelmektedir.

⁴ Mehmet Salih ERPOLAT, “XVI. Yüzyılda Diyarbakir Beylerbeyliği’ndeki Yer İsimlerinin Kültür ve Tarih Açısından Taşıdığı Değer”, Uluslar Arası Kuruluşunun 700. Yıl Dönümünde Bütün Yönleri İle Osmanlı Kongresi 07-09 Nisan 1999, Konya 2000, s. 597- 606; “Osmanlı Coğrafyasındaki Yer İsimlerini Doğru Tespit Etmenin Zorlukları Önemi ve Dikkat Edilmesi Gereken Hususlar”, Sosyal Bilimler Araştırma Dergisi (SBArD), S. I, (2003) Diyarbakır, s. 1-15.

⁵ ALİ CEVAD, Memalik-i Osmaniye’nin Tarih ve Coğrafya Lugatı, I-III, İstanbul 1313; AHMET RİFAT, Lugat-i Tarihiye ve Coğrafiye, I-VII, İstanbul 1299-1300; ŞEMSEDDİN SAMİ, Kâmus-ı Alâm, I-VI, 1316.

⁶ Mecdi EMİROĞLU, “Bolu Yöresi Yer Adları”, Türkiye Yer Adları Sempozyumu Bildirileri, Ankara 1984, s. 183.

* Göksu, bugün Diyarbakır’a bağlı Çınar İlçesi sınırları içinde yer almakta olan bir akarsu olup, üzerinde aynı adı taşıyan bir de gölet bulunmaktadır. Göksu Çayı Diyarbakır ile Bismil arasında Dicle Nehri’ne dökülmektedir. Suyun kaynağına yakın yerini Diyarbakır şehir merkezinde yaşayanlar tarafından sayfiyelik olarak kullanılmaktadır. Göksu adı, Osmanlı Devleti’nin son zamanlarına kadar da hep nahiyeye ismi ve Göksu olarak kullanılmış olup, Türkmen Aşiretlerin kışlağı idi. XVI. yüzyılda tamamı Türkçe isim taşıyan 16 köyü olan bir nahiyeye idi. KKA, TD 155, v. 228b-247b; Mehmet Salih ERPOLAT, XVI. Yüzyılda Diyarbakir Beylerbeyliği’ndeki Yer İsimleri (Basılmamış Doktora Tezi), Konya 1999, s. 105.

Güneydoğu Anadolu bölgesinde, Türkiye'nin son idarî taksimatını içeren köy adları incelendiğinde, XVI. yüzyıldan sonra yer adlarında mahallileşmenin arttığı anlaşılmaktadır. Mesela tahrir defterlerinde adına rastlanılmayan Kanisipi⁷ (Akpınar), Kanires⁸ (Karapınar), Giresor⁹ (Kızıltepe) gibi yer adlarının sonradan ortaya çıktığı tespit edilebilmektedir. XVI. yüzyıla ait tahrir defterlerinde yer alan çok sayıda Akpınar, Karapınar ve Kızıltepe isimleri ile aynı isimler mi olduğunu konusunda kesin bir yargıya varılamamıştır, ancak aynı yerler olma ihtimalini akıldan çıkarmamak lazımdır.

2- Yer Adlarının Zamanla Başka Bir İsimle Değişmesi

Diyarbakir Bölgesinde aynı yer için farklı adların kullanıldığı tespit edilebilmektedir. Yaptığımız araştırmada Mardin Sancağı'nda 1518, 1526 tarihlerinde Lutfullah¹⁰ olan köy adının 1567'de Usafe namı diğer Lutfullah şeklini aldığı görülmüştür. Özellikle adını bir şahıstan alan yer adlarının günümüze ulaşanların sayısının çok az olduğuna doktora çalışmamız sırasında şahit olunmuştur.

3- Türkçe Yer Adlarının Halk Ağzında Değişime Uğrayarak Asıl Telaffuzundan Uzaklaşması

Bildirimizin de temelini bu gruptaki yer adları oluşturmaktadır. Diyarbakir Beylerbeyliği'ne bağlı sancaklardaki Türkçe ad taşıyan bazı köy ve mezra isimleri halk ağzında tanınmayacak bir hale gelmiştir. Bu adların XVI. yüzyıldaki imlalarından elde edilen okunuşları ile günümüzde halk ağzındaki okunuşları karşılaştırmalı olarak aşağıya alınmıştır. Dikkat edilecek olursa bu adların halk arasındaki telaffuzları asıllarından çok uzak olduğu görülecektir. Hatta anlaşılmayacak bir kelime olduğuna şahit olunacaktır.

1- Karatoy ¹¹	Kerto
2- Kılıç ¹²	Kılleş
3- Akpınar ¹³	Akpar
4- Uzunabat(uzunoba) ¹⁴	İznob
5- Kürebaht ¹⁵	Kolbeğt
6- Gözlüce ¹⁶	Gozlig
7- Azabali ¹⁷	Ezeveli

⁷ Köylerimiz (1 Mart 1968 Gününe kadar), Ankara 1968, s. 690; Türkiye Mülkî İdare Bölümleri ve Bunlara Bağlı Köyler ve Belediyeler (1 Haziran 1970 durumu), Ankara 1971 s. 295.

⁸ Köylerimiz, s. 690.

⁹ Köylerimiz, s. 659.

¹⁰ Başbakanlık Osmanlı Arşivi (BOA), Tapu Defteri (TD), 64, s. 239; TD 998, s. 9; TD 200, s. 796; Kuyud-ı Kadime Arşivi (KKA), TD, v. 254a; Nejat GÖYÜNÇ, XVI. Yüzyılda Mardin Sancağı, Ankara 1991, s.68; M. S. ERPOLAT, "Osmanlı Coğrafyasındaki Yer İsimlerini..." s. 8.

¹¹ BOA, TD 64, s. 552; KKA, TD 106, v. 222a.

¹² BOA, TD 64, s. 552; BOA, TD 998, s. 107; KKA, TD 106, v. 235a; Kılıç, bugün Ergani'ye bağlı bir belde olup, yeni ismi Şölen'dir. Mehmet Salih ERPOLAT, XVI. Yüzyılda Ergani Sancağı (Basılmamış Yüksek Lisans Tezi), Konya 1993, s. 11. Burası, adını beldenin kuzeyindeki tepede metfun olan Kılıç Baba'dan almıştır. Kılıç Baba'nın şahsiyeti hakkında mevsuk bilgilere sahip değiliz. Adına bir ziyaretin olduğu bilinmektedir. Bkz. Mehmet Salih ERPOLAT, "Ergani'deki Ziyaretgahlar ve Bu Ziyaretgahların Günümüzdeki Durumu", Sosyal Bilimler Araştırma Dergisi (SBArD), S. 3 (2004), s. 56.

¹³ BOA, TD 64, s. 553; BOA, TD 998, s. 107; KKA, TD 106, v. 244a.

¹⁴ BOA, TD 64, s. 556; BOA, TD 998, s. 105; KKA, TD 106, v. 237b.

¹⁵ BOA, TD 64, s. 560; BOA, TD 998, s. 107; KKA, TD 106, v. 253b.

¹⁶ BOA, TD 64, s. 570; BOA, TD 998, s. 108; KKA, TD 106, v. 250b.

8- Çakırfakih ¹⁸	Çakılfezir
9- Elek (İlek) Viran ¹⁹	Eleveran
10-Kabasakal ²⁰	Kevesekal
11-Yenice ²¹	İnko
12-Gökçe ²²	Gogci
13-Akçakale ²³	Acakıl
14-Keskin ²⁴	Kesko
15-Mansurlu ²⁵	Mansuran
16-Hasanviran ²⁶	Heseveri
17-Çakmaklu ²⁷	Çakmaka
18-Mal Üyüğü ²⁸	Malug
19-Gözerek ²⁹	Gozrek
20-Gözübüyük ³⁰	Gozbog
21-Ayvazoğlu ³¹	Eyvad
22-Kamışlı ³²	Kamişek
23-Taban ³³	Davan
24-Elvend ³⁴	İlvendi
25-Koçhisar ³⁵	Kosar
26-Kamışlı ³⁶	Kamuşek
27-Babacir ³⁷	Becirman
28-Mehmet Viranı	Mehmeveri
29-Döğercik ³⁸	Dügerin
30-Pamuklu ³⁹	Pembolığ
31-Nasırviran ⁴⁰	Nesırveren

¹⁷ BOA, TD 64, s. 562; BOA, TD 998, s. 108; KKA, TD 106, v. 270a.

¹⁸ BOA, TD 64, s. 580; BOA, TD 998, s. 109; KKA, TD 106, v. 250a.

¹⁹ KKA, TD 106, v. 259b; "ilek" Karahanlılarda kullanılan bir unvandır. Bkz. Erdoğan Merçil, Müslüman Türk devletleri Tarihi, İstanbul 1985, s. 19; Omelyan PRITSAK, İA, VI, s. 251.

²⁰ BOA, TD 64, s. 562; KKA, TD 106, v. 262b.

²¹ KKA, TD 106, v. 267a.

²² BOA, TD 64, s. 571; BOA, TD 998, s. 109. Mehmet Salih ERPOLAT, "XVI Yüzyılın Başlarında Diyarbakır Eyaletinde Viran Köyler Meselesi", I. Uluslararası Oğuzlardan Osmanlıya Diyarbakır Sempozyumu 20-22 Mayıs 2004 Bildirileri, İzmir 2004, s. 592; "Osmanlı Coğrafyasındaki Yer İsimlerini..."s. 7-8.

²³ BOA, TD 64, s. 578.

²⁴ BOA, TD 64, s. 567.

²⁵ BOA, TD 64, s. 592; BOA, TD 998, s.120; KKA, TD 106, v. 307b.

²⁶ KKA, TD 106, v. 273a.

²⁷ KKA, TD 106, v. 350a.

²⁸ BOA, TD 64, s. 521; BOA, TD 998, s. 117; KKA, TD 106, v. 197a; TD 332, v.356a.

²⁹ BOA, TD 64, s. 523; BOA, TD 998, s. 116; KKA, TD 106, v. 307b; TD 332, v.253a.

³⁰ BOA, TD 64, s. 524; BOA, TD 998, s. 116; KKA, TD 106, v. 206b; TD 332, v.350a. Siverek Sancağı'nda da XVI. Yüzyılda aynı adla bir mezra bulunmakta idi. Gözübüyük, cemaatinin Çermik dışında Alaiye'de de yaşadıkları bilinmektedir. Bkz. Cevdet TÜRKAY, Osmanlı İmparatorluğu'nda Oymaklar Cemaatler Aşiretler, İstanbul 1979, s. 382.

³¹ BOA, TD 64, s. 525; KKA, TD 106, v. 202a; KKA, TD 332, v. 357b.

³² BOA, TD 64, s. 91; BOA, TD 134, s. 10; TD 200, s. 164; KKA, TD 155, v. 199a.

³³ BOA, TD 64, s. 486; TD 998, s. 136; KKA, TD 151, v. 219a.

³⁴ BOA, TD 200, s. 94; KKA, TD 155, v. 124a; Elvend, Akkoyunlularda bir bey ismi olup, XVI. Yüzyılda, Türk toplumunda sık kullanılan bir kişi adıdır.

³⁵ BOA, TD 64, s. 207; 998 s. 13; TD 200 s. 481; KKA, TD 117, v. 66a.

³⁶ BOA, TD 998, 143; KKA, TD 151, v. 248a.

³⁷ BOA, TD 998, s. 253; M. S. ERPOLAT, "Osmanlı Coğrafyası'ndaki Yer İsimlerini...", s. 12.

³⁸ BOA, TD 998, s. 136.

³⁹ BOA, TD 998, s. 140.

32-Akviran ⁴¹	Ahverren
33-Çepni ⁴²	Çıpmı
34-Hasan Viran ⁴³	Heseveri
35-Dünder ⁴⁴	Dindar
36-Salur ⁴⁵	Salor

Diyarbakir Bölgesi'nde Türkçe yer adlarının telaffuz değişikliği sadece köy ve mezra adları ile sınırlı değildir. Bu değişiklik Türk kültürü'nün, başka maddi unsurlarında da görülmektedir. Mesela, Mardin'in Sancar Köyü'nde (eski adı Tuhup) Şeyh Davut adında bir zatın türbesi bulunmaktadır. Bu türbedeki kitabede Muhammed b. Ali ya da Ali b. Muhammed Artukî adı geçmektedir. Ancak bu ad, köy halkı tarafından Sultan Vartak olarak telaffuz edilmektedir⁴⁶. Bu kitabede geçen Muhammed isminin Mehmet olması da mümkündür, çünkü eski alfabede Mehmet ile Muhammed'in yazılışları itibarı ile bir farkı bulunmamaktadır.

Yer adları insanoğlunun coğrafyayı vatanlaştırma başarısının bir göstergesidir. İnsanoğlu bir coğrafyayı adlandırmakla, oraya sadece isim vermiş olmakla kalmaz, orada duygusunun, düşüncesinin, kültürünün ve millî hüviyetinin damgasını somutlaştırmış, abideleşmiştir olur. Bu bakımdan coğrafyaya verilen isim, orayı sadece diğer yerlerden ayıran bir vasıf kazanmakla kalmaz, aynı zamanda o kültürün oradaki temsilcisi ve en önemli maddi kültür parçası özelliğini kazanır. Bu yönü ile yer adları siyasî bir vasıf da taşımaktadır. Nitekim uluslararası hukukta da yer adlarının, özellikle ihtilafli sınır antlaşmazlıklarında, bazen etkili olduğu bilinmektedir⁴⁷.

Türkler, tarih boyunca çok geniş coğrafyaları yönetme başarısı göstermiş bir millettir. Yönettikleri geniş coğrafyada bıraktığı önemli mirastan biri , şüphesiz, yer adlarıdır. Nasıl ki geçmişe ait bir yapı üzerinde, insanlığın ortak mirasıdır düşüncesinden hareketle sahip çıkılıyorsa yer adlarına da aynı hassasiyetle sahip çıkmak gerekmektedir. Yer adlarını tespit edip ortaya koymak, bunları yaşatmak mecburiyetindeyiz. Yer adlarını tahrif ederek, onları siyasî propaganda malzemesi olarak kullananlara karşı çıkmamanın en iyi yolu, coğrafyayı vatanlaştırmanın göstergesi olan yer adlarını, sahiplenmek ve onları tarihî kökenleri ile tanıyıp, ona göre değerlendirmektir.

Sonuç

Türklerin Anadolu'ya gelmelerinden sonra ilk yerleştikleri bölgelerden biri olan, Diyarbakir çevresinde bulunan bazı Türkçe yer adlarında mahallileşme ve asıl anlamlarından uzaklaşma görülmektedir.

Yer adları konusu sadece tarihçilerin ve dilcilerin üzerinde çalışması gereken dar bir konu değildir. Bütün sosyal bilimcileri ilgilendiren boyutları vardır. Bu bakımdan, yer adları

⁴⁰ KKA, TD 151, v. 281a.

⁴¹ BOA, TD 998, s. 140

⁴² BOA, TD 64, s. 483; TD 998, s. 135; KKA, TD 151, v. 214a.

⁴³ BOA, TD 998, s. 142.

⁴⁴ BOA, TD 64, s. 485; TD 998, s. 135; KKA, TD 151, v. 209a.

⁴⁵ BOA, TD 998, s. 140; KKA, TD 151, v. 228a.

⁴⁶ Bu bilgi, Harran Üniversitesi İlahiyat Fakültesi Öğretim Üyesi, kendisi de Mardinli olan, Sayın Prof. Dr. Adnan DEMİRCAN'dan alınmıştır.

⁴⁷ Hasan EREN, "Yer Adlarımızın Dili", Türk Dili Araştırmaları Yıllığı Belleten, 1965 (1989), s. 158.

hususunda, disiplinler arası işbirliğine gitmek, konunun daha iyi aydınlatılması açısından kaçınılmaz bir gerçektir.

Yer adlarında zamanla bir takım değişmelerin olduğu görülmektedir. Bu değişim, Diyarbakır vilayetinde, Türkiye'nin diğer bölgelerine göre farklı bir şekilde gerçekleşmektedir. Burada bazı Türkçe yer adlarının, günümüz halk ağzında, Türkçe asıllarından uzaklaşma durumu ile karşılaşılmaktadır. Eğer bu eski kayıtlardaki bilgiler de olmazsa, bölgenin Türkçe yer adları açısından fakir olduğu zannı doğabilir, hatta daha da ileri gidilerek bölgede Türkçe yer adlarının olmadığı ya da çok az olduğu iddiası ileri sürülebilir. Nitekim bu hususu zaman zaman dile getirenler de yok değildir. Ancak bunun tarihî gerçeklerden uzak bir durum olduğunu bilmekte fayda vardır. Bunun için Osmanlı Arşivleri'ndeki belgelerin içerdiği bilgilere müracaat etmekte sayılamayacak kadar yarar vardır. Bunlara bakıldığında, vermeye çalıştığımız misallerde olduğu gibi Diyarbakır Vilayeti'nde Türkçe kökenli olmayan ve mahalli yer adları vardır, ancak bunlardan mahalli özellik taşıyan yer adları, XVI. yüzyıldan başlayarak yavaş yavaş artış gösterdiği anlaşılmaktadır.

Türkiye'de bundan sonra yer adlarında bir değişikliğe gidilecekse, değiştirilmesi düşünülen yer adlarının bulunduğu bölgedeki eski yer adlarının tarihi kaynaklardan tespiti yapılarak bunlardan faydalanma yoluna gitmek çok daha makul bir yöntem olacaktır. Bu yolla verilmiş yeni yer adını hiç değilse tarihî bir kökeni ve açıklanabilir bir tarafı olacaktır. Bunun da, kuşkusuz, uluslararası ilişkilerde ülkemizin yer adlarının değiştirilmesi hususunda elinin güçlenmesine katkı sağlayacaktır.